

Herinneringen

Als je voor en ook tijdens de oorlog het pad langs de armenakker opging, dan passeerde je het Battenboerenbosje.

Dat bosje lag ongeveer halverwege theehuis De Paddestoel tussen de armenakker en de driest van de boerderij van Stalenhoef, Wakkerendijk 212.

Het bosje was een perceeltje hakhout. Je kon nog zien dat er vroeger in het midden een karrenspoor gelopen had, maar dat was bijna helemaal overwoerd door het hakhout. De mensen gaven de voorkeur aan het pad langs de armenakker.

Het merkwaardige was, dat het Battenboerenbosje in Binnendijk alom bekend was. Ik denk, dat dat kwam doordat het bosje naam en faam had als “vrijplaats” voor minnekozende jonge paartjes. De verliefden gingen naar de armenakker om daar de tuintjes te bekijken en verdwenen en passant in het Battenboerenbosje.

Het Battenboerenbosje werd ook wel Boerenbattenbosje genoemd. Waarschijnlijk wist niemand de juiste benaming, het kan ook wel zijn dat beide namen goed zijn.

Arie Stalenhoef (1895-1978) trots als een pauw bij zijn pas geschoten buit. Arie woonde op de boerderij Wakkerendijk 212.

Dikwijls heb ik navraag gedaan naar de juiste naam van het bosje. De meest aannemelijke verklaring die ik vernam was, dat het bosje vroeger eigendom geweest was van Bartus de Boer, de naam zou een verbastering zijn van Bartus de Boers bosje, maar boer Bartus' bosje zou natuurlijk ook kunnen.

Als je vroeger in het veurhuus van de boerderij Wakkerendijk 212 zat, dan zag je boven de deur een opgezette hertenkop.

Ik heb er vaak geboeid naar zitten kijken, temeer omdat ik wist, dat dat hert door Arie Stalenhoef geschoten was, in de buurt van het Battenboerenbosje. Arie had me eens verteld, dat hij het dier een paar dagen achtereen het bosje had zien uitkomen en dat het dan over de driest naar de Goyergracht

liep. Arie was toen met zijn jachtgeweer op de loer gaan liggen op de driest. Toen ik Arie dat had horen vertellen heb ik maandenlang in de gaten gehouden of er soms nog meer herten uit het bosje kwamen, totdat me bleek, dat Arie dat hert al ver voor mijn geboorte had geschoten.

In de oorlog werd het Battenboerenbosje gerooid door Rinus (Ries) van Dijk. Aan het eind van de oorlog was hakhout bijna niet meer te betalen. Ries hield de wortels die hij rooide apart, die waren beter brandhout dan de takken die boven de grond groeiden.

Rinus van Dijk was voor de oorlog en ook nog in het begin van de oorlog kousenbreier van beroep. Achter zijn huis (Wakkerendijk 45) stond in een houten schuur een grote breimachine.

Ries ging ook bestellingen opnemen en hij bezorgde de kousen. Hij had niet veel geluk met zijn beroep. Halverwege de oorlog raakte de sajete voor dikke kousen op. Ten einde raad begon Ries maar aan het karwei van het rooien van het Battenboerenbosje. Na de oorlog was de belangstelling voor kousen van eigen maaksel erg gering. Ries werd toen koster van de kerk van Eemnes-Binnen, opvolger van Ilbert Kroeskamp.

*Chris Roothart
Meentweg 166
3454 AZ De Meern.*

Van de redactie

Kopij voor het volgende kwartaalboekje ontvangen wij graag voor 15 augustus 2001. Handgeschreven of HKE-136

getypt naar M. Achthoven, Laarderweg 71; op diskette naar J. Smids, Graanoogst 3.